నష్టజాతకులు

ఆరోజులే వేరు. ఆ కాలమే వేరు. ఇది జరిగి ఇప్పటికి నాలుగైదు సంవత్సరాలు కావస్తున్నది! ఈలోగా తనెంతో మారిపోయింది! జీవితం, బరువుగా తనమీద సవారీ చేసింది! ఎన్నో సుఖాలు, దుఃఖాలు, తృప్తి, అసంతృప్తి —. ఇలాంటివెన్నో తను అనుభవించింది. అలా అనుభవించడం ఇష్టమయినా, కాకపోయినా, అనుభవించడం మాత్రం తప్పలేదు.

నిజంగా ఆరోజులు ఎంత హాయిగా ఉండేవి! ఎంత ఆనందంగా తను గడిపింది! ఎన్నికలలు కన్నది! ఎన్ని రాత్రిలు నిద్రలేకుండా అలానే ఆలోచిస్తూ పడుకొన్నది!

తలుచుకొంటే ఇప్పటికీ గుండెలు జలదరిస్తాయి. మనస్సు, ఎటో ఎటో తేలిపోతుంది! అప్పటికి తనకింకా ఏవిషయమూ తెలీదు. కానీ, ఏదో తెలిసినట్టుగామాత్రం ఉండేది. తెలిసినట్టుగానే తనూ వ్యవహరించేది!

అప్పటికే తను, పరికిణీలు, వోణీలు వదిలేసింది. బామ్మ చీరెకట్టుకు తీరాలని, నానా యాగీ చేసింది. తన మాట అమ్మ కాదనలేకపోయినా, బామ్మనుగూడా కాదనలేకపోయింది! బామ్మ వాదన నిజమే! పదహారు, పదిహేడు సంవత్సరాలపిల్ల, ఇంకా పరికిణీలు కట్టుకొంటే, ఏం బావుంటుంది?

తను కొత్తగా చీరెకట్టుకొని, అది కాళ్ళకు అడ్డం పడకుండా, రవంత ఎత్తిపట్టుకొని, దొడ్లోకి వెళ్ళినప్పుడు. దడివెనకనుంచి ఓ చిరునవ్వూ, ఆవెంటనే ఓ నిట్టూర్పూ తనకు వినిపించాయి.

తను అటుకేసి చూసింది!

స్నానంచేస్తున్న రాజారావు, చెయ్యడం ఆపి, తనవేపు అదోలా చూసి, తలవంచుకొన్నాడు. అప్పుడు తన కెంత సిగ్గేసిందో చెప్పలేదు. ఏదో తప్పుచేసినదానిలా తలొంచుకొని, బిరబిరా ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

'పిన్నిగారింటికెళ్ళి కొత్తిమిరి పెట్టించుకు ర'మ్మని అమ్మ అన్నప్పుడు, తను పరికిణీ కట్టుకొనిగానీ, పిన్నిగారింటికి వెళ్ళనని, పట్టుబట్టింది.

'అదేమిటే, నీ తలపుండుపుచ్చా! ఆడదయింతర్వాత చీర కట్టుకోదుటే! అందుకే ఇంత సిగ్గా? నా చిన్నప్పుడు నేను—తొమ్మిదో ఏటనే, పదహారుమూళ్ళ పత్తిపాడు చీర కట్టుకొనేదాన్ని. ఇంకేం. పెద్దదానివి కాకుండా, అలాగే బొప్పిలా ఉండకపోయీవా, గాన్లు వేసుకొనేదానివి! ఛో ఛో, చాకు దించాలి గానీ, కాస్త కొత్తిమిరి రెబ్బ పుచ్చుకురా!' అన్నది అమ్మ.

భిడియపడుతూనే, తను పిన్నిగారింటికి వెళ్ళింది. తన యీ ఆకారం చూసి, పిన్నిగారు ఏం ఎగతాళిచేస్తుందోనని, గుండెలు పీచుపీచుమంటున్నాయి. కాళ్ళు తడబడుతున్నాయి. మెల్లిగా ఒక్కొక్క—మెట్టే ఎక్కుతూ, లోపలికి వచ్చింది! ఇంట్లో అలికిడేమీ లేదు. వంటింటినుండి పొగమాత్రం వస్తోంది. తను అటూఇటూ చూడకుండా, గబగబా వంటింటికేసి వెళ్ళింది. ఆతరువాత, ద్వారబంధం పట్టుకొని, దొడ్డంతా కలయచూసింది. ఇంట్లో ఎవ్వరూ లేరు. తలుపులన్నీ బార్లగా తీసి ఉన్నాయి.

'పిన్నిగారూ!' అని పిలిచింది తను.

'ఎవరది?'

అది రాజారావు గొంతు.

తన కెందుకో వల్లమాలిన భయం వేసింది. కాళ్లు గడగడ వణికాయి. ముచ్చెమట పోసింది. ఇలా జరగడం, తనకు అదే మొదలు.

'ఏమిటి శారదా' అన్నాడు రాజారావు, వాకిలికి అడ్డంగా నిలబడి.

చిత్రం! తనకు కావలసిన దేమిటో, ఆ క్షణాన తను మరిచిపోయింది! భయం! ఒకటే భయం!! వయస్సులో ఉన్న ప్రతిఆడదీ, వయస్సులో ఉన్న మొగవాణ్ని, వంటరిగా కలుసుకొన్నప్పుడు, అలానే భయపడుతుం దేమో!

'ఏం కావాలి శారదా? ఎందు కలా వణికిపోతావ్?' అన్నాడు రాజారావు దగ్గరకొస్తూ.

తనకు దాదాపు మైకం కమ్ముతున్నట్లయింది. ఏదో, ఓ బ్రహ్మాండమైన సంఘటన జరిగిపోయిందనీ, అప్పుడు తను ఏమిటో అయిపోక తప్పదనీ, అనిపించింది. కానీ ఏమీ కాలేదు. రాజారావు దగ్గిరకొచ్చి, తనచెయ్యి పట్టుకొన్నాడు. తను గింజుకొందామనుకొంది. కానీ ఆపని చెయ్యలేకపోయింది. నోటికి వచ్చినట్లు, చెడామడా తిడదామనుకొంది. కానీ గొంతు పెగిలి చావందే!

ఆనాడు తను అలా చేసిఉన్నట్లయితే, పరిస్థితులు, ఇప్పటిలా కాక, మరోలాఉండేవి! ఆ క్షణాన ఏ శక్తులు తనను ఆవేశించాయో తెలీదు. తనేమీ చెయ్యలేకపోయింది! అతని ముఖంలోకి చూస్తూ నిలబడిపోయింది.

'ఇలా రా. మాట' అన్నాడు రాజారావు.

తను 'రా'నంచామనుకొంది. అయినా అతనివెంట గది లోకి వెళ్ళింది!

'కూచో' అన్నాడు రాజారావు.

తను కూచోలేదు.

రాజారావు ఓ నిమిషం తనవేపు తినేసేవాడిలా చూశాడు. అతని కళ్ళు క్రమక్రమంగా ఎర్రబడుతున్నాయి. ముకుపుటాలు ఉబికించి, పెద్దగా గాలి పీలుస్తున్నాడు. అతనికి గూడా వంటినిండా చెమటలు దిగజారి పోతున్నాయి మెల్లిగా వచ్చి తన రెండుభుజాలమీదా చేతులువేసి, తనను కౌగలించుకొన్నాడు. తను కొంచెంగా పెనుగులాడింది.

అంతవరకు తనకు జ్ఞాపకం! ఆతరువాత, ఏది ఏమైందో తనకు తెలీదు. వళ్ళంతా బరువు తీరి, గాలిలోకి తేలిపోతున్నట్టు అనిపించింది. ఏదో ఓఆనందం, ఓమహాశాంతి తనకు లభించినట్టు తోచింది. అదె భ్రమే ననిపించింది తనకు. కాకపోతే, తను పడుతున్న బాధలుగానీ, అశాంతిగానీ ఏమీ లేవే మరి!

[illegible]ల్లా తన మనస్సుమనస్సులో లేదు. ఇంకా, తాను ఒంటరిగా ఉన్నట్లు, ఆ రాజారావు తన భుజాలమీద చేతులు వేసి, దగ్గరగా తీసుకొని, గుండెలకు ఒత్తుకొన్నట్టూ అనిపిస్తూ ఉంది తనకు.

'ఏమిటేవ్, మనవరాలా! అలా ఉలికులికిపడుతున్నా వేమిటి? [illegible]జాకా యేం?' అంది కామాక్షమ్మ.

అప్పటిగ్గానీ తనకు తెలిసిందిగాదు: తన ప్రవర్తనలో ఏదో మార్పు వచ్చిందని! ఆ క్షణంనుండే, తాను జాగ్రత్తగా

మసలడం నేర్చుకొంది! ఎంత ప్రయత్నించినా. ఆ 'ఉపుటు' తన వెన్నుమీదనే ఉంది.

పెందరాడే రెండు మెతుకులు తిని, లేచి ఆవలింతలు నటిస్తూ, గదిలో చేరుకొంది! ఏదో చదువుదామని నాలుగైదు పుస్తకాలు కెలికింది. కానీ చదవబుద్ధిగాలేదు. ఏమీతోచడం లేదు ఎందుకో తెలీని చిరాకు—చప్పున అద్దంముందు నిలబడి, తనను తాను చూసుకుంది!

ఎంత అందంగా ఉంది తను! పచ్చగా ఉండే తన ముఖం లైటు వెలుతురుపడి అద్దంలో మరింత పచ్చగా కనపడుతోంది. చెవులకున్న నీలాల దుద్దులు తళతళలాడుతున్నాయి. భాగ్యమ్మత్త పూసిన గంధం ఎండిపోయి, సగభాగం రాలిపోయింది. పలచని వాయిల్ చీరెలో—అప్పుడే తనకు ఉదయపుసంఘటన జ్ఞాపకం వచ్చింది! శరీరమంతా పులకలు దేరాయి. ముఖం ఎందుకో ఎర్రబడింది! ఓ చిన్ని నవ్వు, పెదిమల మధ్య నలిగి పోయింది!

రాజారావు తాకిన పెదిమలివి! అతను కౌగలించుకొన్న శరీరమిది! తనకు ఎల్లమాలిన సిగ్గువేసింది! అద్దంలో తనను తాను చూసుకోలేకపోయింది. రెండుకళ్ళూ మూసుకొని, పక్క మీద జారగిలబడ్డది! అప్పుడే ఏదో మత్తు తనను ఆవరించింది! ఎవరో ముఖంమీది తనచేతులను బలవంతంగా లాగుతున్నారు...

రాజారావు!

'ఇశ్శో. పెద్దగా అరవకు... అంతా నిద్రపోతున్నారు,' అన్నాడు రాజారావు.

'ఏమిటి ఇంటికేనా?' అన్నది తాను అప్రియత్నంగా.

'నీకు టైంకూడా తెలీదని, నాకు ఇప్పటిదాకా తెలీదు' అన్నాడు రాజారావు.

ఒంటిగంట!

'రోజూ పది దాటకుండానే పడుకొనే నువ్వు, ఇవ్వాళ ఎందుకు పడుకోలేదో, చూడామని వచ్చాను. అద్దంముందు నిల బడి, నీలో నువ్వు, తన్మయురాలివయిపోతున్నావు' అన్నాడు రాజారావు మెల్లగా నవ్వుతూ.

'అయితే అయింది. నువ్వెందుకొచ్చావ్?' అన్నది తాను.

'పిచ్చిదానా! అర్ధరాత్రి దాటినా, తలుపులు వేసుకో కుండా ఉన్నావంటే, ఏమి జరిగినా జరగవచ్చు. అందుకనే, నిన్ను హెచ్చరిద్దామని వచ్చాను. అంతవరకే నేను నావశంలో ఉన్నాను. ఆతర్వాత నిన్ను విడిచి పోబుద్ధికాలేదు' అన్నాడు రాజారావు.

రాజారావును తనేమిటో అందామనుకొంది. ఏమిటో చేదామనుకొంది. కానీ, తన ఆలోచనలకు రాజారావు ఎడ మివ్వలేదు. లైటు ఆర్పేశాడు. తలుపులకు గడియబెట్టాడు. బిగ్గరగా కేకలుపెడదామని నోరు విప్పింది! రాజారావు బల మైన పెదిమలు, తన నోటిని మూశాయి. అతనిచేతులు తనను పెనవేసుకొన్నాయి. కళ్ళు మూసుకుపోయాయి. నెత్తురు గోళ్ళ చివర్లకొచ్చింది...

మానవజాతికీ, ప్రకృతికీ సరిపడదేమో ననిపిస్తుందితనకు లేకపోతే తన రహస్యం కాస్తా బైటపడదు మరి! వరసాగ్గా

రెండుమూడు నెలలు తను బైటగదిని వాడుకోకపోయేసరికి అమ్మా బామ్మా, గుసగుసలాడారు. తనను చాటుకు పిలిచి, ఎన్నోవిధాల గుచ్చిగుచ్చి అడిగారు. మొదట తాను కాదని బుకాయించినా, చివరకు అంగీకరించక తప్పలేదు.

ఆ తరవాత నానాఅల్లరీ జరిగింది. నాన్న ఉరిబోసుకొని చస్తానన్నాడు. అమ్మ బావిలో దూకుతానన్నది! కానీ, ఏమీ జరగలేదు. పదిహేనువేల కట్నమిచ్చి, ఈయనకు అంట గట్టారు. ఈ పెళ్ళి జరక్కుండా చెయ్యాలనీ తన తమ్ముడికే నన్ను ఇప్పించాలనీ, 'పిన్ని' గారు, ఎన్నో ప్రయత్నాలు చేసింది! ఆఖరుకు రాజారావుగూడా నాన్నను అడిగాడు.

ఇప్పటికీ తన కా అదృష్టం లేదు.

అదే ఆఖరుసారి తన రాజారావును చూడట్లం! ఆ తర వాత అతనుగూడా, అక్కగారింటి నుండి ఎటో వెళ్ళిపోయాడు. కొంతకాలం పిచ్చివాడిలా తిరిగాట్ట! తరవాత పెళ్ళిచేసుకొ న్నాడనీ, అదేదో ఊళ్ళో, ఉద్యోగం చేస్తున్నాడనీ, పిన్నిగారు చెప్పింది. అప్పుడప్పుడు రాజారావు పిన్నిగారింటికి ఉత్తరాలు రాసేవాడు. ప్రతీ ఉత్తరంలోనూ తననుగురించి, చేటభారత మంత ఉండేది.

పది ఏమైతేనేం గానీ, అదంతా గడిచిపోయింది. మళ్ళీ ఈ జీవితంలో తను, రాజారావును చూస్తాననుకోలేదు. కానీ, ఇందాక పెళ్లిపందిట్లో కనిపించాడు. మనిషికి, అట్టే చీకూ చింతా వున్నట్టులేదు. అప్పటిలాగానే, నవ్వుతూ నవ్విస్తూ, హుషారుగా తిరుగుతున్నాడు. తనను చూశా నన్నట్టుగా కను

బొమలు ఎగరేసి, ఓ నవ్వు నవ్వాడు. ఆ వెంటనే ఉన్నావిడ —అతనిభార్య గావును! ఎంత అసహ్యంగా ఉందీ—

ఒక్కసారి లైట్లు వెలిగాయి. ఓ క్షణం, శారద కళ్ళు మిరుమిట్లుగొన్నాయి. ఆమె కుర్చీలో అటూఇటూ కదిలి, కళ్లు నులుముకుంది! ప్రక్కనే, 'వసంత్' నిద్రపోతున్నాడు. పొన్నాయి చెట్టువిూంచి, రయ్యిన గాలి వీచింది. గోడవతల, కుక్కలు కొట్లాడుకొంటున్నాయి. క్రింద, పెళ్ళిగొడవలు, దూరంగా, బాజాభజంత్రీలు రణగొణధ్వని!

'నువ్వు, మళ్ళా కనిపిస్తావేమోనని, పందిరంతా వెదికాను. ఇక్కడ కూచున్నావేం శారదా?' అంటూ రాజారావు పైకొచ్చాడు.

శారద, ఏదో అనబోయింది

'ఈ పడుకున్నదెవరు?......నీ కొడుకా ఏం?'

'ఊఁ' అన్నది శారద.

ఆమెకు విచారం పుక్కిలింత లవుతోంది! రెండుచేతుల తోనూ ముఖం కప్పుకొని, వెక్కి-వెక్కి-పడుతోంది.

'నువ్వింకా, ఆవిషయం మరిచిపోలేదన్నమాట! నిన్ను చూసిందాకా, నాకా సంఘటనలే గుర్తుకు రాలేదు శారదా! ఈ జ్ఞాపకమనేది ఉన్నది చూశావూ, మహాచెడ్డదనుకో! దాన్ని సాధ్యమైనంతవరకూ చంపిపారేయాలి...తిరిగి నిన్ను ఎప్పుడు కలుసుకొంటానో ఏమిటో? నేనీ తెల్లవారుఝామున బండికి వెడుతున్నాను. చెప్పిపోదామని వచ్చాను' అన్నాడు రాజారావు.

'మరో రెండురోజు లుండగూడదూ?' అన్నది శారద.

'సెలవు లేదు.'

శారద మనస్సులో ఏదో మెరిసింది. ఏదో చెప్పుదామని, నోరు తెరిచింది. అప్రయత్నంగా వసంత్ కేసి చూసి, ఓ నిట్టూర్పు మాత్రం విడిచింది.

'నీతో ఎన్నో సంగతులు మాట్లాడదామనుకొన్నాను. కానీ నువ్వెళ్ళిపోతున్నావు...నీకేమీ అభ్యంతరం లేకపోతే, ఈ రాత్రికి రాగలవా? నే నీ గదిలోనే ఉంటాను'

రాజారావు ఓనిమిషం ఆలోచించి, ఓచిన్ననవ్వు నవ్వి 'సరే' నన్నాడు.

'ఇక నేను వెడతాను. మనమిద్దరం ఇలాఉండటం ఎవరన్నాచూస్తే బావుండదు......అదిగో, మా శకుంతల కేక వేస్తోంది. రాత్రికి తప్పకుండా వస్తాను.'

రాజారావు మెట్లుదిగి వెళ్ళిపోయాడు.

శారద కుర్చీలో కూలబడింది.

'శకుంతల! హుం, భార్యగావును. ఛీఛీ..——ఎంత అసహ్యంగా ఉంది!' అనుకొంది శారద.

కిందికెళ్ళి, ఆదరాబాదరా రెండుమెతుకులు తిని, తాంబూలం వేసుకొంటోంది శారద.

'ఊరేగింపు బయలుదేరుతోంది. నువ్వింకా ఇక్కడే కూచున్నావేమిటే! రావా ఏం?' అన్నాడు నారాయణ.

'ఎందుకురానూ! ముందు మీరు పదండి! బాబిగాడింకా లేవలా. లేవంగానే, వాడికి నంజబెట్టి వస్తాను. మరి మీరు రారూ?' అన్నది శారద, భర్త ముఖంలోకి చూస్తూ.

'సడేలే! రాకపోతే ఏంబావుంటుందీ? వాడేమన్నా పరాయివాడా ఏమన్నానా! స్వయానా, మామేనత్త ఆడ

బడుదు పెంపుడు కొడుకాడు టే! రాకపోతే ఏమన్నా అనుకోదూ!' అన్నాడు నారాయణ.

'బ్రతికించారు!' అనుకొంది శారద.

భోజనాలయినాయి. ఊరేగింపుసాగారిందాకా అటూ ఇటూ తచ్చాడింది శారద. తరవాత, వెనక వేపుగా, మెట్లెక్కి మేడమీదికొచ్చింది! భుజంమీద నిద్రపోతున్న వసంత్‌ను, మంచంమీద పడుకోబెట్టి, గుడ్డకప్పింది. ఆమెకెందుకో, గుండెలు గుబగుబమన్నాయి. లైటు ఆర్పేసి తలుపు దగ్గరికి నొక్కి, కుర్చీలో చతికిలబడింది!

క్రమంగా మేళాలు దూరంగా వెళ్ళిపోయాయి. వెన్నెల దిగజారిపోయింది! గోడవతలనించి పులిస్తరాకుల వాసన, గుబులుగుబుళ్ళుగా వస్తోంది. వంటింట్లో ఏదో చప్పుడు పెళ్ళిపందిట్లో ఓ వికారపు నవ్వు.

ఒళ్ళంతా చెవులుచేసుకొని వింటోంది శారద. మెట్ల మీద అడుగులచప్పుడు. తన గదిదాకా వచ్చి, ఓక్షణం ఆగింది. తలుపు తెరుచుకొని తిరిగి నిశ్శబ్దంగా మూసుకొంది!...

శారద లేచింది. ఆమె హృదయం, వేగంగా కొట్టుకో సాగింది! ఆనాటి సంఘటనలన్నీ తలపుకు వచ్చాయి. వెర్రిఆవేశంతో అతన్ని కౌగలించుకొంది! గాజులు 'గల్లు' మన్నాయి.

'ఇశ్ ... చప్పుడు చేయకు'

శారద గుండెలు గుభిల్లుమన్నాయి. ఆమె నవనాడులూ కుంగిపోయాయి. ఆపాదమస్తకం వణికిపోతోంది! ఇప్పుడేమిటి తను చెయ్యడం? తను రాజారావుకోసం ఇక్కడ ఎదురుచూస్తూ కూచున్నది! తనభర్త వచ్చాడు. అయినా తానిక్కడ ఉంటా

నని, ఈయనగారి కెలా తెలుసు? ఇప్పుడు బైటపడితే ఏమన్నా ఉందా? తన గతేమిటి? భగవంతుడా. తనగతేమిటి? ఈ గండం నుండి తప్పుకోవడం ఎలా?

'చాలాకాలానికి నిన్ను కలుసుకొన్నాను శకుంతలా! మళ్ళీ నిన్ను చూడగలనని అనుకోలేదు. పిచ్చిదానా! ఎందుకిలా వణికిపోతావ్? ఎందుకిలా కళ్ళంట నీళ్ళు పెట్టుకోవడం? నిన్ను చేసుకొనే అదృష్టం నాకు లేదు. ఉంటే, ఆ పదివేలకట్నానికే, మానాన్న ఒప్పుకొనేవాడు. శకూ! ఆనాటి మన ప్రణయం, నాకింకా జ్ఞాపకముంది! ఈ అందమైన మెత్తనిచేతులు, ఈచిన్ని నోరు, సన్నని పెదాలు...ఒకప్పుడు నావి. వీటికోసం నేను తపస్సు చేశాను. కానీ ఏంలాభం? అవి నావి కాకుండా పోయాయి. శకూ! మాట్లాడవేం? రేపు మధ్యాహ్నమే మేము పోతున్నాం. తిరిగి నిన్ను ఎప్పటికిచూస్తానో? అసలు చూడనే లేనేమో!'

నారాయణ ఏదో అంటున్నాడు. శారద కేవీమీ విని పించడంలేదు. ఆమెలో తీవ్రమైన సంక్షోభం చెలరేగింది. రక్తం ఓర్చుకుపోయినదానిలా, కుప్పబడిపోయింది.